

עפ"ת (חיפה) 55593-04-25 - סעיד עוויסאת נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 55593-04-25 - סעיד עוויסאת נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 55593-04-25

סעיד עוויסאת

נגד

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה

ב"כ עו"ד יוסי גימפל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[08.05.2025]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

ע"י ב"כ עוה"ד אמיר מסאורוה

פסק דין

בפניי ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כבוד השופט יואב נוריאלי) מיום 17.4.2025

שניתנה במסגרת המ"ש 11865-03-25 בה דחה את בקשת המערער להאריך לו את המועד להישפט לגבי דוח

תנועה.

רקע והליכים קודמים

למערער נרשם דוח תנועה מיום 12.5.24 בגין שימוש בטלפון נייד בנהיגה שלא באמצעות דיבורית. מדובר בדוח

מצלמה. משלא פנה המערער וביקש להישפט על הדוח בתוך המועד הקבוע בחוק, נקנס, ומשלא שילם את הקנס

הועבר הקנס לגבייה במרכז לגביית קנסות.

כעבור כשנה ביום 12.3.25 פנה המערער לבית המשפט קמא בבקשה להאריך לו את המועד להישפט על הדוח.

לטענתו, הוא כלל לא ידע על הדוח, הדוח לא הומצא לו, והוא למד על קיומו לראשונה בבדיקה אקראית שעשה ביום

17.3.25 במרכז לגביית קנסות. עוד טען, כי אישור המסירה מלמד על כך שהמען אליו שוגר הדוח צוין כבלתי מספיק,

ובבדיקה במעקב המשלוחים באתר דואר ישראל התברר לו שאין נתונים על דבר הדואר מאחר שהנמען לא היה ידוע

במען. עוד ציין שורה של ליקויים שלטעמו נפלו באישור המסירה בהם אי ציון שם אביו, שם מלא של עובד הדואר,

תאריך החזרת הדואר ועוד.

בנסיבות אלה טוען המערער שמן הראוי היה לקבל את בקשתו להישפט על הדוח ומשלא נעתר בית המשפט

לבקשתו, שגה, ומכאן הערעור שבפני במסגרתו חוזר המערער על טענותיו אלו.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בתיק בית המשפט קמא, בטענות המערער ובטענות המדינה, לא מצאתי כי קמה עילה להתערב בהחלטת כב' בית המשפט קמא, הנראית בעיני כנכונה בנסיבות העניין, ולכן דינו של הערער להידחות. תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 קובעת כך: "...רואים את ההודעה על ביצוע העבירה... כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל". בתצהיר שצורף לבקשה צוין באופן כללי כי המערער מתגורר בבאקה אל גארביה. לפי החומר שבפני כתובת המערער אליה נשלחה הדוח היא באקה אל גארביה 3 3010000 הוראת סעיף 2(ב) לחוק תיקון כתובת, תשס"ה-2005 קובעת כך: "תושב שלא מסר לפקיד הרישום הודעה על כתובת למשלוח דואר, יראו את המען שנרשם במרשם האוכלוסין כתובתו למשלוח דואר".

יצוין, כי לפי הוראת סעיף 17 לחוק מרשם האוכלוסין, תשכ"ה-1965 חייב כל תושב המדינה לידע את משרד הפנים על כל שינוי בפרטיו האישיים לרבות כתובת המגורים שלו. מהחומר שבפני עולה כי הדוח שוגר בדואר רשום למענו הרשום החוקי של המערער שאין חולק שלא השתנה. לפי הוראות החוק הללו, מששוגר הדו"ח בדואר רשום לכתובת החוקית של המערער, רואים את הדו"ח כאילו הומצא ליעדו. הנטל לסתור את החזקה האמורה מוטל כל כולו על כתפי המערער. המערער לא סתר חזקה זו, הוא לא הראה שדברי דואר אחרים שנשלחו לכתובת המצוינת בדו"ח שהיא כתובתו החוקית, לא הגיעו ליעדו, וכאמור לפי החוק האחריות עליו לוודא שהכתובת שמופיעה במשרד הרישום היא כתובתו (ראו גם רע"פ 2096/07 ד"ר צפורה רייני כוכבי נ' מדינת ישראל, פסקה 8, דברי כבוד השופט אדמונד לוי, מיום 01.05.2007).

אשר לטענות המערער אודות אישור מסירה, כאמור לפי הוראות החוק, כלל לא נדרש אישור מסירה כדי להוכיח את ההמצאה לידי המערער, כך שהטענות המתבססות על פגמים שנפלו באישור המסירה אין בהן כדי להועיל למערער. מעבר לכך, הדו"ח הנקוב באישור המסירה, מר בדארנה מוחלס מציין שהיה בכתובתו של המערער מס' פעמים ולא היה איש בבית, ולבסוף ביום 26.1.25 בשעה 08:31 הדביק על דלת הבית את דבר הדואר. הדו"ח הוא פקיד דואר ועושה דברה של רשות ציבורית (חוק הדואר, התשמ"ו-1986). לפי הדין חזקת התקינות המנהלית קובעת שברגיל ניתן להניח לטובתה של הרשות כי נהגה כדן [ראו מיני רבים עע"מ 4072/11 עיריית בת ים נ' ירדנה לוי, פסקה 30, (6.11.2012)]. לפיכך, חזקה על רשות הדואר שהאמור באישור המסירה, אמת. יודגש, כי המערער יכול היה בנקל להשיג על כך שנשלח לו דבר הדואר בדואר רשום. למשל, הוא יכול לפנות לדואר בכתב להתלונן, להציג ראיות על תקלות בקבלת דברי דואר, אך הוא לא עשה כן. הנני שב ומזכיר כי הנטל על המערער להוכיח בראיות של ממש, כי הדוח לא נמסר לו, על מנת לסתור את חזקת המסירה הקבועה בחוק.

הטענה כי בית המשפט שגה כאשר התייחס לדוח כדוח מהירות ולא דוח בגין שימוש בטלפון נייד בנהיגה, נכונה. אך אין בה כדי להועיל למערער שעה שבהמשך ההחלטה מציין כב' השופט כי מדובר בדוח על שימוש בטלפון. בנוסף לכך, וזה העיקר, בחנתי את סיכויי ההגנה של המערער לגופו של עניין, כדי לשלול מציאות בה חלילה יונצח עיוות דין אם לא יבוטל החיוב כלפיו ולא יינתן לו להישפט על הדוח, ושוכנעתי כי אין כל חשש לעיוות דין. כפי שצוין לעיל, מדובר בדוח מצלמה. בתמונה המתעדת את האירוע, נראה נהג הרכב מחזיק בטלפון הנייד תוך כדי נהיגה, כך שהראיה לביצועה של העבירה הנקובה בדוח, היא ראיה ויזואלית קשיחה וחד משמעית. תמונה זו מצויה בחומר החקירה. רק בדין בערעור, לאחר שבית המשפט העיר על כך, טען ב"כ המערער המלומד, כי בתמונה נראה אחיו של המערער ולא המערער. טענה זו לא נטענה בתצהיר התומך בבקשה שהוגשה לבית המשפט קמא, שם הייתה כפירה כללית מבלי לפרט את גדריה. אלא שכבר נפסק כי לשיטה זו כל מי שכופר זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא (רע"פ 1773/04 אלעזרה נ' מדינת ישראל, 23.2.2004).

לאור כל האמור, משלא מצאתי כי נפלה שגגה מלפני כב' בית המשפט קמא, אני דוחה את הערעור. ניתן היום, י' אייר תשפ"ה, 08 מאי 2025, בהעדר הצדדים.